

πήραν διαστάσεις άπροσμέτρητες κι' η ψυχή του δέν έμοιαζε πειά για δική του. Του φαινόταν πώς έξοδσε σ' άλλους κόσμους, κάθε τόσο έπήγαινε να χσάη τόν έαυτό του, μά πάλι κάτι σαν κλωστή τόν έτραβούσε στην πραγματικότητα και τόν άνάγκασε, μ' όλη του τήν άντίσταση, να ξανανοιήη τά μάτια, όμοιος με μεθυσμένο, πού προσπαθεί να καταλάβει πού βρίσκεται.

Αυτή ή διακοπή τής ψευδαισθήσεως, αυτό τό σβόσιμο τής φαντασμαγορίας, αυτή ή συναισθήσις τής πραγματικότητος και τού έαυτού του, ήταν για τό Ζώρξ τό πιο φρικτό ζήτημα. Εύτυχώς μιά έλασφη μέθη πού τού έβιμε άκόμη, έλικινιζε πάλι τις σκέψεις του και τόν κρατούσεν άποβλακωμένο, μισοκοιμισμένο...

Αυτή τή φορά όμως ένοιωσε άξασφα μια μεγάλη εκπλήξη, μία δυνατή χαρά, γιατί μ' όλο πού είχαν άνοιξει τά μάτια του, ή έκστασις πού διαρκουσεν άκόμα, κι' όλα, τό γρασείο με τή λάμπα, με τό τραπέζι, τό άναμένο τζάκι, με τή μικρή κλωνίτιν ζρωμένη στην πολυθρόνα, φαινότουσαν σαν όπτασία όνειρου. Βαστούσε τό μεθόσι του άκόμα...

"Ενοιωθε κάτι να κουνάη όλα τά πράγματα από τά δεξιά προς τ' άριστερά. "Υατερα τά είδεν όλα να ψηλώνουν, σαν νάσαν από λάστιχο και τά τραβούσε κάποιος από πάνω. Και ή μικρή κλωνίτιν φαινόταν ψηλή σαν γυναικα... "Όχι! Δέν ήταν πειά ή κλωνίτιν, τό όνειροπώλο κοριτσάκι πού έκθεθε στο χαρτί άλλόκοτες μορφές πουλιών και ζώων... "Ήταν μιά γυναικα, κάποια πού άκούλουσεν έναν έραστή, ήταν ή άπιστη σύζυγος, ή άστοργή μητέρα! Ξαναγύρισε λοιπόν και χαμογελούσε τώρα για τήν εύτυχία πού ξαναέφερε και ξανασβήρηκε σ' αυτό τό σπίτι; Μά τάγα είχε φύγει ποτέ; "Όχι! Δέν είχε φύγει καθόλου! "Όνειρο ήταν! "Ένα κακό όνειρο, ένας εφιάλτης! "Ή γυναικούλα σου, με τά γαλανά φωτερα μάτια, δέν τόν είχαν έγκαταλείψει ποτέ... Και άποδέιξις είνε πού...
—Χρυσή μου! ψιθύρισε...

"Ή μικρή κλωνίτιν έγύρισε προς αυτόν τά μάτια.
—Μ' άγαπάς πάντα, χρυσή μου; ξαναρώτησεν τό Ζώρξ.

"Ή μικρή κλωνίτιν έγνεψε ναι με τό κεφάλι.
—Έλα να με φίλησής, χρυσή μου!..
Μά ή πόρτα άνοιξε άπότομα κι' έμπήκεν ή ύπνέτρια, για να άναγγειλή πώς τό τραπέζι ήταν έτοιμο.

Και ή μικρή κλωνίτιν, βλέποντάς τον σαν βυθισμένο σέ όνειρο, τόν έτραβήξεν από τό χέρι.
—Μπαμπά! μπαμπά!..
"Ο Ζώρξ τινάχτηκε πάνω, τόσο άπότομα, ώστε τό υποκαλάκι με τόν αθήρα, πέφτοντας κάτω, έσπασε...

Τότε όλα έμίκρηναν στα μάτια του. "Ή γυναικα με τά γαλανά φωτερα μάτια, ξαναγινεν έναν χλωμό κοριτσάκι πού τόν κειτούσε σασιτισμένο και τούλεγε:
—Έλα, λοιπόν, μπαμπά! Μά έλα, λοιπόν!..
Χλωμός τό Ζώρξ, άποχαυμωμένος, έκύταξε τό κοριτσάκι του, κι' ύστερα τήν ύπνέτρια, έτριψε με τό χέρι του τό μετωπό του κι' είπε, προσπαθώντας να σταθ ή στα πόδια του, πού έτρεπαν:

—Ναι, πάμε να φάμε, μικρούλα μου! "Όνειρο ήταν... "Ένα όνειρο... "Ένα όνειρο... Δέν θά ξανάρθ η ποτέ...
ΠΛΑ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΥΧΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

"Ή γιαγιά τού Αυτοκράτορος τού νεοσυστάτου Κράτους τής Μαντζουρίας, ήταν κόρη ένας φτωχού έργατή τής Καντάσος. Μικρή δέν έτραγε τίποτ' άλλο από μισή φούχτα νερόθραστο ρύζι. "Όταν έγινε δεκατριών χρόνων, βλέποντας τή καύρη δυστυχία τού σπιτιού της, παρακάλεσε τόν πατέρα της να τήν πουλήση για σκλάβο. Στό σκλαβοπάζαρο τήν είδε ένας γέρος στρατηγός, ό οποίος συγκινήθηκε άπ' τήν όμορφία της και τούς καλούς της τρόπους και τήν υιοθέτησε.

"Ή τύχη όμως τής μικρής, πού μόνη τής ζήτησε να τήν πουλήσουν για σκλάβο, δέν σταμάτησε στό σημείο αυτό. "Ο στρατηγός πατέρας της πήγε στο Πεκίνο για να έπισκεφθ ή τόν Αυτοκράτορα τής Κίνας για τήν πηρη μαζί του. Μόλις τήν άντίκρουσε ό Αυτοκράτωρ, αισθάνθηκε ένα κεραινοσόλο κι' άκατανήκτο αίσθημα γι' αυτήν και τήν ζήτησε να τήν πάρη γυναικα του.

"Έτσι ένα φτωχόκοριτο, χωρίς στην τύχη της, έγινε Αυτοκράτειρα τού πολυπληθέστερου Κράτους τού κόσμου.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ο Άλέξανδρος Ραγκαθής και ό πρέστυχος "Άγγλος. Πώς τόν έβαλε στη δέσι του. "Ή γλωσσολογία τού Ραγκαθί. "Ο τυφλός και ή κυρία με τά ώρνια δοντια. "Ή μεγάλωφύχια και ή εύσπλαχνία τού Άλφ. "Ο Κικέρων κ' ή κυρία πού έκρυβε τα χρένια της. κτλ. κτλ.

Κάποτε, ό Άλέξανδρος Ραγκαθής έτυχε να συνταξειδεύη μ' έναν Άγγλο.

Σέ κάποια στιγμή, στα καλά καθούμενα, ό Έγγλέζος, άπευθυνόμενος στον γλωσσολογική συμπατριώτη μας, τόν ρώτησε Άγγλικά:

—Έξερε Άγγλικά;

—"Όχι! τού άπάντησε ό Ραγκαθής.

—Τότε είσαστε ένα γουρουνό και μισό! τού ξαναείπε στην γλώσσα του πάλι ό Έγγλέζος.

"Ο Ραγκαθής, πού ήξερε θαυμάσια Άγγλικά, έκανε πώς δέν κατάλαβε και ζήρωσε στη θέσι του, χωρίς να δώσει καμμία άπάντησι. Σέ λίγο όμως γύρισε και ρώτησε τόν Έγγλέζο, μιλάοντας του Έλληνικά:

—Έξερε Έλληνικά;

—Νόου! τού άπάντησε εκείνος.

—Έξερε Γασιωνέζικα; τόν ξαναρώτησε ό Ραγκαθής, μιλάοντας του Γασιωνέζικα.

—Νόου! ξαναπάντησε ό Έγγλέζος.

—Έξερε Γερμανικά; τόν ρώτησε πάλι ό Ραγκαθής Γερμανικά.

—Νόου! άπάντησε πάλι ό Έγγλέζος.

—Έξερε ήμισυ Γαλλικά; ρώτησε Γαλλικά για τέταρτη φορά ό Ραγκαθής τόν Άγγλο.

—Νόου!

—"Ε, μά τότε, τού φώναξε ό Ραγκαθής, σέ άποψη Άγγλική γλώσσα, είσαστε μιά, δυό, τρείς, τέσσερες φορές γουρουνό!..
Κάκκαλο ό Έγγλέζος!

"Ο περίφημος μαθηματικός Σώνδερσον, καθηγητής τού Πανεπιστημίου τού Καίμπριτζ, ήταν τυφλός. Κάποτε, σέ μιά συναναστροφή, είπε για μιά κυρία, για τήν όποια ποτέ δέν είχε άκούσει να γίνεται λόγος, ότι είχε ώραιότατα λευκά δοντια.

—Και πώς τό ξέρετε; τόν ρώτησαν σέ προσοκεκλημένο.

—Άπλούστατα! τούς άπάντησε ό Σώνδερσον. "Ή κυρία αυτή ασφαλώς δέν είνε πρελής. Αυτό μου τό βεβαίωσανε τά λόγια της. Τήν άκούσα όμως να γελάη διαρκώς και πολλές φορές χωρίς κανένα λόγο. Σκέφθηκα λοιπόν ότι πούθενα άλλο δέν μπορούν τ' άποδοθούν τ' άδιάκοπα γέλια της, παρά μόνο στην προθεσί της να δείχνη τά δοντια της, τά όποια ασφαλώς είνε ώραιότατα και λευκότατα.

Κάποτε ό εξάδελφος, γαμπρός και διάδοχος τού Μάμαεθ, Άλφς, έτοιμαζότανε για ένα μακρυνό ταξειδι. Τη στιγμή όμως πού έπιθεωρούσε τό καραβάσι του, τόν πλησίασε ένας ζητιάνος από έξην χώρα και τού ζήτησε λίγο ψωμί.

"Ο Άλφς διάταξε άμέσως τόν οικόνομο του να δώσει τιν ζητιάνο ένα όλόκληρο ψωμί. "Ο οικόνομος όμως ήταν σαγκυκούνος και για να μη δώσει ψωμί στον ζητιάνο, είπε στον κύριό του ότι τά ψωμιά ήταν βαλμένα μέσα σέ κοφίνια, κι' ότι θά χρονοτριβούσαν ώς ότου να βγαλύνουν ένα για τόν ζητιάνο.

—Πολύ καλά, είπε τότε ό Άλφς στον οικόνομο του. Δός του λοιπόν ένα κοφίνι.

—Μά τά κοφίνια, άφέντη, τάχουμε δέσει άπάνω στις καμήλες.

—Δός του τότε μιά καμήλα, μαζί με τά κοφίνια πού είνε φορτωμένα σ' αυτή!..

—Μά ή καμήλα είνε δεμένη με τήν άλλη!..

—Δός του τότε δλες τες καμήλες και ακολουθα τον και σ'. "Εγώ δέν έχω πειά ανάγκη άπ' τις υπηρεσίες σου! φώναξε τέλος ό Άλφς, και πήγχε μέσα στό άρχοντικό του.

Μιά Ρωμαία άριστοκράτισσα, μιλάοντας για τά χρόνια της σέ μιά συναναστροφή στην όποια κπεριέρισκετο κι' ό Κικέρων, είπε ότι μόλις είχε κλεισει τά σαραντά.

—Δέν μπορώ να μην τό πιστέψω αυτό, είπε τότε ό Κικέρων. γιατί άκούω να τό λέτε και να τό ξαναλέτε έδώ και δέκα χρόνια!

